

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies decimus et undecimus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1868

Vita S. Joannis De Bridlingtona, Canonici Regularis. Auctore domini
Hugone, Canonico Regulari. Ex tomo 95 Bibliothecæ RR. PP. Oratorii Vallis
- Cellœ, collata cum Vita edita apud Surium et Capgravium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71246](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71246)

A ut ex indulto, quo id hic Papa anno 1370. permisit, manifestum evadit.

Vitæque tres scriptores, quorum unum edimus, est nactus.

8 Restat jam, ut ad Sancti Acta progrediamur. In suppellectili nostra litteraria asservantur duæ S. Joannis Vitæ, ex codice Rubee Vallis, Canonico Regularium Ordinis S. Augustini prope Bruacellas monasterii, fideliter descriptæ, quarum unam apud Joannem Capgraviium, seculi xv scriptorem, in Catalogo SS. Angliæ pag. 191 editam, concinnavit anonymus Sancto nostro subæqualis: altera multo contractior tota in citata anonymi lucubratione continetur. Laurentius Surius priorem Vitam, hinc inde a se contractam, in suo SS. Trimestri quarto pag. 149 publici juris se fecisse his verbis tradit: Vita Joannis, Prioris monasterii Bridlingtoniæ Can. Reg. in Angliâ, ex quodam Ms. codice per Laur. Surium mutato stylo pressius et contractius descripta. Authoris nomen codex non habuit; sed est Historia gravis et scripta ab ejus æquali. Ast laudatus Surius, hanc Vitam ab

B auctore S. Joanni æquali fuisse ecaratam, frustra ex his biographi verbis probare conatur: Non solum vero in amplexu scientiarum applaudens (S. Joannes) immo cælestibus intellectualiter suspiciens avidius dum Oxoniis persisteret studiosus: omisissis frequenter alterationibus sophismatum inquisitivis, templum sui spiritus supremo principi dedicavit,..... ut quidem ex veridicorum constudentium relationibus audivimus. Quis enim non videt, ex his verbis nullatenus consecrarium fieri, hunc biographum Sancto fuisse æqualem? Supparem vero fuisse, quis refragabitur? Tertia mihi etiam præ manibus est Sancti Vita, a domino Hugone concinnata, et per amanuensem ex tomo 95 Bibliothecæ RR. PP. Oratorii Vallis-Cellæ experta. Huic biographo in adornandis Sancti nostri laudibus anonymi statim laudati lucubrationem præluxisse, ex ipsius narrationibus potest sufficienter colligi; at unde hauserit plura prodigia, S. Joannis tum vivi, tum defuncti meritis patrata, quæ in supra citatis Sancti Actis frustra quaesieris, compertum non habeo; neque etiam qua ætate scripserit, auctor uspiam vel verbo prodit. Ceterum Vitam auctore domino Hugone ecaratam, quod huc usque editam non sciam, collatam cum jam citatis Actis hic subjiciam, ita ut varias eorum, quæ alicujus momenti sint, lectiones in Annotata relaturus sim, ne quid lector desideret.

C

VITA

S. JOANNIS DE BRIDLINGTONA,
CANONICI REGULARIS.

Auctore domino Hugone, Canonico Regulari.

Ex tomo 95 Bibliothecæ RR. PP.
Oratorii Vallis - Cellæ, collata
cum Vita edita apud Surium et
Capgraviium.

CAPUT I.

Sancti natales: litterarum studium: vitæ institutum; sacerdotium et ad varia monasterii munia promotio.

B Joannes, quondam Prior de Bridlingtona, ex honestis parentibus Christianis Catholicis et Deo devotis in regno Angliæ, in villa quadam, quæ Tuenge a vocatur, Eboracensis diœcesis, natus generosam traxit originem, qui ab ipsa puerili ætate secutus Deum, ipso Deo, ut creditur, ducente, viam sanctitatis ingredi cœpit, gradumque perfectionis in ipsius innocentia annis arripere jam studuit; quinto namque ætatis suæ anno a suis parentibus scholasticis traditus disciplinis, lectionibus et doctrinis sui magistri, quantum sua patiebatur ætas tenella, sedule operam impendebat. Dum autem cum suis sociis a schola egrederetur et ipsi puerilibus, ut assolent, jocis et vanis discursibus hinc inde currendo intenderent, ipse ad ecclesiam convolabat, et ibidem solus orationi et devotioni mirabiliter in tenui ætate deditus, omnia lubrica et pueriles consuetudines veluti gratia Spiritus S. edoctus totaliter respuebat, ita quod nusquam aut raro apparuit in ipso aliquod indicium levitatis puerilis. Mira res, quis umquam credere vellet, quinquennem actus et ludos pueriles deserere, sanctitati et devotioni deditum esse, præcipue cum nondum talis ætas perfectam discretionem habeat, neque scientiam boni malive agnoscat? Certe, ut puto, nec credere fas esset, nisi illo superno Magistro inspirante, qui dixit: "Sinite parvulos venire ad me, talium est enim regnum cælorum." Sicut utique teneris sub annis Joannes, gratia Dei repletus, cælibem vitam agere cœpit, et, superno Ductore ducente, ad gradum sanctificationis et perfectioris vitæ gratiose postmodum meruit promoveri,

2 Pluribus itaque annis sub maternis alis innocentem transactis, et appropinquante tempore adolescentiæ, quo jam maturior ætas et hominum fragilitas instinctu naturalis pubertatis ad corruptionis

A. D. HUGON.

Sancti natales
æ primi anni:

a

b

emisso post
hos castitatis
voto,

A. D. HUGONE.

corruptionis et lasciviae viam maximè declinare solet, ipse, inspiratione motus divina, toto conatu corruptibilis vitae voluptates studuit evitare, et ita, se totaliter ad Deum convertens, suam pudicitiam precibus assiduis Domino commendabat, et jam in duodecimo c. aetatis suae anno constitutus votum vovit castitatis, liliam virginitatis suae Deo offerens, continentiam cordis et corporis usque ad finem vitae suae, sicut creditur, inviolabiliter observabat, atque extum quotidie sicut aetate ita bonis actibus atque virtutibus crescebat, sanctaeque conversationi deditus ecclesias devote frequentabat, Officiis divinis cum honestis et religiosis personis omni tempore, quo poterat, assidue vacabat; quidquid etiam de sacrae Scripturae sententiis intelligere poterat, in sui pectoris armariolo studio recondebat, et licet adhuc in hujus modi labili via cum habitu saeculari et inter plebeios conversaretur, attamen Domino opitulante de virtute in virtutem crevit, et ad caelestis vitae patriam, quantum poterat, totis viribus anhelabat; pendens itaque statum suum et votum castitatis, quod emiserat, inter saeculi fluctus ventis tentationum agitari, statuit omnino anchoram propositi sui firmiter figere in littore solidiori, et ut liberiores Domino redderet famulatum ad quietum portum religionis confugere.

religiosam
vitam am-
plectitur,

3 Cum ergo in annis discretionis jam longe processisset et quasi annum vigesimum attigisset, relictis saeculi gaudiis et pompis transitoriis, habitum S. religionis Canonicorum Regularium in venerabili et religioso loco prioratus S. Mariae de Bridlingtona, Eboracensis diocesis, devote suscepit; qui quidem prioratus ab eadem civitate Eboracensi per triginta millia aut modicum plus distans non longe a litore maris situatus, jocundum et quasi solitarii viris religiosi praestat habitaculum. Joannes itaque, religionis habitu suscepto, quasi nova plantula secus decursus aquarum plantata, virtutum germina in domo Domini producere cepit, vigilare, jejunare, orare, cupiensque a pusillo placere Deo, vitam suam ducebat in laboribus et abstinentiis, ac postmodum tempore congruo professione regulari per eum emissa, juxta gratiam Dei collatam visus est viam arctioris vitae fiducialiter aggredi, crebris jejuniis, continuis vigiliis, orationibus assiduis, aliisque laboribus corpus suum spiritui servire coegit, semper inter alios et cum aliis ordinabiliter, sociabiliter humiliter, obedienter vivens, et in abdicatione suae propriae voluntatis, humilitatem vero et patientiam, quasi duos lapides pretiosos, in corde suo pro fundamento stabilivit. Itaque caeteris in ipso monasterio etiam antiquioribus observantiae regularis speculum erat, et exemplar sanctae conversationis; unde verosimiliter de eo potest dictum evangelicum proferri: "Fuit homo missus a Deo, cui nomen erat Joannes" d. "Felix ergo iste Joannes felix et gratosum habuit principium et feliciori medio subsequente felicissimum morum exitum obtinet, veluti in sequentibus perspicue apparebit.

et ad sacros
ordines pro-
motus.

4 Procedente quoque tempore ad sacros ordines successive promotus et in sacerdotio constitutus devotius assuescebat orare, ac psalmis, hymnis et canticis spiritualibus ore simul et corde laudes uberores reddere Deo omnipotenti. Tempore quoque, quo ad divina celebranda mysteria, preparato sui cordis habitaculo, cum

devota confessione et spiritu contrito ad altaris officium accedebat, sicut verus discipulis Jesu Christi venerabile Sacramentum corporis Domini in memoriam passionis ejus cum ingenti tremore consecrabat et pertractabat; quod etiam cum maxima devotione et reverentia sumebat, semetipsum judicans valde indignum ad tam sacrosanctum mysterium peragendum, et quamquam juvenis esset aetate, attamen senem ostendebat se morum et operum gravitate et sobrietate vitae. Scriptum est enim in libro Sapientiae cap. 4: "Senectus venerabilis non diuturna nec annorum numero computata, cani enim sunt sensus hominis; et paulo post scilicet: "Et aetas senectutis vita immaculata." Et quidem a Priore magister novitiorum e et informator juvenum effectus est: ejus vita simul cum moribus laudabilis et gratiosa multos provocabat, et aedificabat ad salutem, noctibus vero et diebus defectus suorum fratrum absentium in choro psallendo et legendo in refectorio seu alibi ministrando ipse libenter et sine murmure supportabat. Quidam pater monasterii et alii canonici considerantes ipsius Joannis prudentiam ac discretionem successive in diversis officiis monasterii ipsum administratorem f, fecerunt, ipseque tamquam fidelis dispensator et prudens utiliter et fideliter, quae sibi commissa fuerant, ministrabat, et ita se ipsum regebat, quod Deo acceptabilis erat et ab hominibus nimio diligebatur affectu; nec propterea unquam ab officiis divinis, horis canonicis nocturnis vel diurnis se substrahebat, sed semper cum aliis in choro cantando et legendo interfuit, nisi aliquod impedimentum sibi obstaret aut major necessitas ipsum abesse constringeret.

5 Mirandum quoddam non referre non potero, quod tamen scriptum non reperi, sed a quibusdam religiosis ex auditu percepit; quodam vero tempore ipse beatus Vir jam in officio Cellarii g administrator deputatus, exteriora monasterii negotia regebat, ob quam causam frequenter oportebat eum de monasterio egredi, possessiones et Grangias h supervidere, reparationibus domorum intendere, cultoribus agrorum et aliis laborantibus operas suas assignare, panem, potum et alia pro expensis omnium interius et exterius ordinare et providere, quae omnia secundum scientiam sibi a Deo inspiratam diligenter, fideliter et discrete exequabatur. Erat itaque tunc inter fratres suos canonicos de ejus vita et virtutibus non modica admiratio, atque de ejus sanctitate secreta et frequens confabulatio, verum quia scriptum est, quot capita tot sententiae; et sicut Judaei de Domino Jesu Christo, ita et ipsi de illo B. Joanne loquebantur; opinabantur aliqui et dicebant: quia bonus et devotus est; alii e contrario dicebant: non, ipsius sanctitatem male interpretantes ejusque devotioni et simplicitati spiritu maligno detrahentes.

6 Erant autem eo tempore pauperes quidam, qui extra monasterium in vicina domo morabantur, penuriam patientes alimentorum, de quorum necessitate B. Joannes misericordiae visceribus condolens cogitabat omnino de rebus abundantis in monasterio eorum inopiae aliquid impertiri, propter quam causam, quando exire debebat pro factis monasterii, aliquos panes secum assumens exportabat secreta et ipsos eisdem indigentibus erogabat; quod opus misericordiae cum pluribus diebus iterasset, quidam eorum,

qui

monasterii
bona tempo-
ralia adminis-
trat.

g

h

f

Panes inter-
cessione S.
Joannis la-
pides, ut fer-
tur, apparent:

A qui sibi invidabant, hoc explorantes, et ipsum super hac re Priori accusabant, dicentes: Cellarium minus providum res omnes asportare et hinc inde distribuere pro suæ libito voluntatis. Sed Prior, ut vir prudens et expertus, ipsum Joannem virum fidelem, devotum et discretum esse; illorumque accusationem non ex bono zelo procedere cognoscens, verbis benignis eorum malitiam usque ad tempus dissimulabat. Contigit altera die post hæc tempore, quo ipse Joannes Cellarius volebat exire, quod Prior cum aliquibus, qui ipsum accusaverant, secus viam, per quam ipse erat transiturus, astabat; ipse vero Dei servus Joannes super egenos et pauperes diligenter intelligens, panes aliquos secum tulit, et clam sub cappa i sua portans, opus misericordiæ et pietatis, ut antea solebat, satagebat implere; quem Prior egredientem conspiciens, mox ipsum ex nomine vocabat, dicens: Joannes, veni huc. At ipse statim Prioris obediens imperio venit ad præsentiam ejus, qui ipsum, quid portaret, interrogans, et ipse cupiens sua opera bona soli Deo esse cognita, utpote homo simplex et innocens, inclinato capite, patri Priori respondit: Pater, inquit, lapides k sunt, quos ad viam extra portam meliorandam portare volo: intendens hujusmodi excusatione honesta, non propter Priorem suum, qui sanctorum secretorum conscius erat, sed propter alios, qui cum Priore præsentibus astabant, suæ piæ intentionis opera sagaciter palliare. Tunc Prior ait ad eum: Ostende, inquit, Fili, nobis, ut videamus, si vere lapides sint, et ille continuo mandato præcipientis obtemperans, panes, quos portabat, coram eis ostendit, qui in eorum aspectu lapides esse videbantur. Prior utique super hoc stupéfactus, data ei licentia abeundi, his, qui astabant secum, ait: Ecce, quam injustam accusationem attulisti mihi contra Hominem istum benignum, humilem et innocentem. Illi vero admirati magnoque rubore percussi, in claustrum regressi sunt, suam vecordiam secum portantes, qui postea, abjecta suæ perversitatis malitia, ipsum Joannem in amore et reverentia semper habuerunt.

quod prodigium Sancti biographus probare conatur.

7 Bene quidem potuit hoc factum credibile esse consideratis ipsius beati Viri virtutibus, mansuetudine, humilitate, innocentia, castitate, pudicitia et caritate, de quibus infra latius declarabitur. Legitur etiam et est in Actibus B. Joannis Evangelistæ, quod virgas sylvestres in aurum optimum convertit, quas postea ad propriam naturam fecit reverti. Iste vero panes in similitudinem lapidum suis meritis transformavit, quos iterum ad proprium statum reformavit. Ille virgo electus a Domino in ævum permansit; ille beatus noster Joannes, ut superius dixi, a pueritia sua electus a Domino et dilectus usque ad finem vite suæ castitatem corporis et cordis immaculatam servavit. Legitur etiam de beata virgine Brigida, quod solo tactu lignum aridum et per longum tempus siccum in pristinam viriditatem restituit; plura quoque etiam alia de sanctis Viris possent inferri ad argumentum hujus rei, ut in libris Dialogorum B. Gregorii p. 3 et alibi tales procul dubio caste viventes, in quibus Deus habitat. Prima ad Corint. 3. Templum Dei scilicet est, quod estis vos. Et in eadem: Qui autem adhæret Domino, unus spiritus est cum eo. Et in lib. Sap. dicitur: In corruptio facit esse proximum Deo.

Octobris Tomus V.

ANNOTATA.

a Hæc villa (ut videre est in Sancti Vita apud Capgraviium et Surium) in comitatus Eboracensis locis maritimis sita est non multum a monasterio Brillindunensi remotis.

b Marc. cap. 10, v. 14.

c In proprio S. Joannis Officio legitur annus decimus tertius, reliqui vero Sancti biographi de voto illo altum silent.

d Evang. Joann. cap. 1, v. 6.

e Hanc provinciam Sancto nostro fuisse demandatam, apud Capgraviium aliosque scriptores haud reperi.

f S. Joannes, ut habent alii biographi, munus Præcentoris in choro et Eleemosynarii exercuit.

g Cellarii, prout hic sumitur, officium est rebus monasterii temporalibus providere; apud Benedictinos vero illius officium est, infirmorum, infantium, hospitem pauperumque cum omni sollicitudine curam gerere, ut ex Regula S. Benedicti manifestum apparet.

h Grangia locus est, ubi triticum teritur. E

i Cappa, ut videre est in Gabrieli Pennotti Historia Ord. Clericorum Canonicorum tripartita lib. 1, cap. 22, superior vestis est longa et talaris, quam episcopi et sacerdotes, cum in publicum prodibant, induebant.

k Hoc factum reliqui S. Joannis biographi silent.

CAPUT II.

Sanctus in Priorem eligitur: præclaræ virtutes in ipso enitent.

Crescentibus autem in ipso beato Viro piæ In Priorem conversationis et sanctæ vite meritis, ab eligitur, officio Cellarii exutus, et Supprior monasterii effectus sive officio Vicarii functus, omnia, quæ ad observantiam religionis pertinebant, sagaciter atque discrete regebat, sibimet parcus et austerus, aliisque quidem benignus extitit et misericors. In correptionibus modestiam servans, in compassione et pietate fraterna affluens, in admonitionibus et exhortationibus sedulus, humilitate et castitate præcellens, in omni opere bono semetipsum exercens, exemplum gratiæ et mansuetudinis omnibus ostendebat: et quoniam scriptum est: "Omnis, qui se humiliat, exaltabitur a," defuncto postea ejusdem monasterii Priore, universi canonici, in domo capitulari congregati, ipsum in Patrem et Priorem suum, prævia scilicet Spiritus Sancti invocatione, unanimi consensu et assensu, nullo penitus reclamante aut contradicente, elegerunt anno ætatis suæ trigesimo septimo d. Quidam propter suam sanctitatem et devotionem, quidam propter circumspectionem in spiritualibus et temporalibus rebus, omnes ipsum una voce clamabant dignum et ipsis et eorum monasterio Patrem et Gubernatorem esse perutilem, qui, ut semper erat assuetus, spiritu benigno eos alloquens, se ad talem gradum taleque onus suscipiendum omnino dicebat fore esse indignum, et aliquamdiu

A. D. Hecore.

diu resistens noluit consentire. Sed, canonicis universis in eadem sententia electionis concorditer persistentibus, ipseque sentiens in hoc voluntatem Dei circa se adesse, admonitus quorundam prudentum consilio, simulque precibus omnibus devictus, quamvis invitatus assensum suum tandem electioni attribuere quodammodo coactus est, presentatus quoque Eboracensi archiepiscopo, secundum ritum patriæ ab eodem in Priorem perpetuum ejusdem monasterii legitime confirmatus est.

prudentia,

9 Ipse vero tunc ut vir prudens secum meditans atque considerans onus magnum super se positum, et secundum sententiam B. Gregorii: cui plus committitur, plus ab eo in reddenda ratione exigitur: de sola Dei gratia ejusque auxilio confidens, se et omnia ejusdem monasterii, que gubernanda susceperat, omnium Gubernatori cælestium et terrenorum devotis precibus commendabat. Ejus piis meritis et orationibus res et negotia monasterii tam in spiritualibus, quam in temporalibus per tempus, quo erat Prior, in bono statu perstiterunt. At quamvis nonnulli in hujus regimine constituti, non de onere cogitantes, sed de potestate et honore prælationis gaudentes, magis inde exaltantur, hic e contrario humilior atque benignior, et in operibus caritatis ad serviendum promptior existit. Nocte et die in claustro, choro et alibi observantiam regularem, sicut, dum junior esset, semper observabat. quasi præ oculis videretur habere illud dictum Sapientiæ: Rectorem te posuerunt, noli extolli, sed esto inter illos quasi unus ex illis c. Et raro quidem ab horis canonicis in choro dicendis absens fuit, nisi causa hospitum, et aliorum adventantium, aut quando gravior causa pro negotiis monasterii eum urgebat; et ipse debebat sic inter confratres suos, ut unus eorum. Semper diligebat viam rectam, et mediam undique tenens, non declinans ad dextram, se extollendo de suis dignitatibus et meritis, neque ad sinistram, succumbendo favoribus et vitis humanæ fragilitatis; et talem absque simulatione se exhibebat secum cohabitantibus foris, qualis ipse erat intra semetipsum in corde interius, et quamquam ipse habuerat cameram largam, honestam, cum omni apparatu utique et ornatu officio prioratus a tempore antiquo deputatam, in qua alii Priores, prædecessores sui, residere et nocte requiescere solebant, ipse tamen, hoc vanitatem reputans, nolebat in ipsa camera dormire, sed omni nocte in una cella cum conventu in communi dormitorio quiescebat; lectilia sua e vestimenta ei sua erant minime preciosa, sed potius vilia et grossa, honesta tamen et religioni suæ congruentia.

summa salutis cura,

10 Completorio autem finito, ipse solus in choro remanere solebat, ibidem orationi et contemplationi cum maxima devotione aliquamdiu vacans, intra se rememorando et considerando statum vitæ suæ, curam animarum atque regiminis sibi commissi monasterii, quid etiam in suis diuturnis * actibus fecerat, si aliqua forte negligentia Deum offenderat, sciens, se reddendum, ut homo mortalis, de his omnibus rationem, et ab illa hora usque mane sequentis diei cum aliquo non loquebatur, nisi ex causa maxime necessitatis, vel quando alia causa perurgens existeret. In qua re notandum est, quod canonici Regulares, ac etiam monachi S. Benedicti in regno Angliæ, quolibet tempore an-

* 1. diurnis

ni, tam in hyeme, quam in æstate cœnant ante Completorium, et inter cœnam et Completorium per aliquod spatium fit oratio sive contemplatio, donec servitores in refectorio cœnaverint, et similiter diebus jejunii et aliis, quibus nonnisi semel comeditur, collatio fit ante Completorium, et, facta collatione, de refectorio conventus vadit processionaliter in ecclesiam ad officium Completorii, quo dicto et finito, omnes processionaliter vadunt cum silentio et pace in dormitorio, et absque mora sonat campana ad dormitionem, nec postea cuiquam licet exire, nisi causa necessitatis et ex speciali licentia a Priore seu ejus vices gerente concessa.

11 Ad officium etiam matutinale qualibet nocte surgebat cum aliis et frequenter alios præveniens, per aliquod spatium in choro devotis orationibus et sanctis meditationibus insistebat. Ab officio matutinali peracto ipse aliquando cum conventu ad dormitorio revertebatur, et intrans cellam suam fingebat se, sicut alii, ad quietem in loco suo redire, sed postea cum alios suos fratres sentiebat dormire, ipse latenter de dormitorio ad ecclesiam redibat, et aliquando ibidem aut in capitulo seu alio loco devoto contemplationibus, psalmis et aliis devotis orationibus usque ad lucem diei residuum expendebat, et ita communiter totum tempus vitæ suæ sancte et religiose Deo serviens continuavit. Ei etiam consuetudo fuit nihil terrenæ occupationis divino officio antepone, sed, si aliquas sollicitudines sibi supervenire prospiceret, propter quas in choro horis et temporibus constitutis nequiret interesse, tunc ante omnia cum uno de fratribus suis horas diei necnon Officium B. Virginis Mariæ, similiter cum Officio Passionis Christi et aliis devotionibus suis consuetis cum magna cordis devotione dicebat, ac deinde confessori suo sua peccata corde contrito humiliter confitebatur, plus plangens et dolens levia et parva peccata, quam aliquis forte gravia peccata, posteaque Missam audiebat, vel ad celebrationem semetipsum devote præparabat cum maxima reverentia et timore ad officium altaris accedens, et plerumque ipso stante ad altare, ut ipsi perhibebant, qui ipsum in altaris officio adjuvabant, tantus timor eum invasit, quod in frigidissimo tempore anni de ejus capite magna quantitas aquæ stillabat, et aliquando videbatur quasi totus resolutus in sudorem: quod autem cum videbat et quod ei acciderat, F nemini voluit unquam manifestari.

12 Residuumque ejuslibet diei infatigabiliter expendebat circa necessitates monasterii intus et extra, horis canonicis exceptis, usque ad horam refectionis, quia communiter in refectorio communi cum aliis prandeat, nisi causa adventantium nobilium virorum aut aliorum hospitum, propter quos, ut illos honestius et humaniter tractaret, oportebat eum omnino abesse. Cibum etenim et potum cum summa sobrietate et temperantia sumebat, jejuniis et abstinentia carnem edomans, lectioni sacræ Scripturæ semper intendens, cibo etiam spirituali magis quam corporali pasci desiderabat, sciens quoniam scriptum est: " Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo, quod procedit de ore Dei; " etiam cum David dicit: " Quam dulcia faucibus meis eloquia tua f " et quotiescumque autem aliquid ex sacra lectione percipiebat, quod in spirituales tantum ædificationem

in canonicis Officiis diligentia,

E

Regulari observantia,

A cationem sonabat, illud suae memoriae tenaciter commendabat, elevabaturque mens ipsius ad superna caelestiaque contemplanda; surgens vero post refectionem gratias solitas cum aliis referebat: ac postea non vaniloquiis aut humanis solatiis, sed colloquiis divinis et iis, quae ad animae salutem pertinebant, potius intendebat, aut ad aliquas honestas et utiles occupationes se convertebat, nec aliquo tempore voluit esse otiosus, recolligens, quod scriptum est: Otiositas pernicies est animae.

inanis gloriae contemptu,

13 Frequenter etiam, ut carnis subjugaret voluptates, solo pane et aqua corpus suum refocillabat, nec aliud comedens. Attamen quando hospites adveniebant, quibus secundum eorum statum de cibis lautioribus aliquid praeparabat, ipse cum eis ad mensam consedebat, et simulabat se propter eorum solatia de cibis delicatis aliquando comedere, verum tamen hoc, quod sumebat, in parva quantitate erat; ministrabatur ei per quemdam de suis sibi fidelem et secreta servientem una parva tassa argentea, cum aqua pauca coopertorio argenteo cooperta, de qua

B ipse potabat, suam abstinenciam caute et prudenter palliando semper cum vultus hilaritate, ut sic convivarum aspectus, simulata edendi et bibendi refectione, devote falleret, semet exterius demonstrans quasi similem aliis, sed intus tamen erat valde dissimilis, et praecipue hoc faciebat, ut ejus meritum et intentionem vana gloria nullatenus absorberet; dicit enim B. Gregorius, carnis abstinenciam nonnunquam vana gloria obsidet; omnem enim vanam gloriam Vir iste devotus quasi quoddam virus mortiferum exhorrebat. De ejus salutifera communicatione in verbo, vultu et opere, nonnulli ad eum venientes delectabili saturati sunt, quam de cibis et potibus, quos ante se in mensa habebant, et quamvis ipse, secretum suum intra semetipsum celans, affectabat reputari ut homo communis; quanto magis satagebat laudes humanas et favores effugere, tanto amplius usquequaque divulgabatur celebre nomen ejus.

Non potest civitas abscondi super montem posita g.

profunda invicta patientia,

14 Erat quoque magnae et admirabilis patientiae, quietus et pacificus ac sine querela suas injurias et suorum domesticorum tribulationes laeto spiritu sufferebat, ipsos tamen, qui hujusmodi injurias sibi et suis inferebant, cum tali constantia, modestia et tranquillitate corrigebat, quod postmodum talia agere seu ipsum amplius offendere formidabant: quam etiam patientiam ita laudabilem exercuit contra persecutores et sui monasterii rerum invasores, quorum aliquot benigna affabilitate devicit; ad pacem reconciliando alios per humilitatem et tolerantiam ad tempus sufferendo, et erga alios ut prudens et nobilis defensor stans invictus propter justitiam suas inimicitias coegit deponeere et defensores plerumque habere promeruit, quos acriores injuriantes et persecutores perpersus est. Item in suis infirmitatibus et angustiis ita patiens erat, quod nunquam audiebatur verbum querulosum ex ore ejus, sed semper gratias agebat Deo in omnibus, tam in adversitatibus, quam in prosperis.

profunda humilitate,

15 Fuit etiam magnae humilitatis circa omnes, abjiciens a se omnem arrogantiam et superbiam, et ita vitam suam inviolabilem custodiebat et famam, quod in incessu, statu vel habitu, seu in caeteris motibus nihil agebat,

unde Deus et homo offenderetur, sed quod suam decebat sanctitatem. Fuit praeterea ferventi caritate radiceus et fundatus, Deum super omnia diligens et proximum sicut se ipsum, compatiens et misericors, et super afflictos semper pia gestans viscera, in tantum quod plerosque ad inopiam devolutos multifortiter * relevaret, eis dando et praestando, quae nunquam postea voluit repetere. Super tenentibus etiam possessiones monasterii pauperibus, et de impotentia solvendi conquirentibus motus pietate et misericordia, saepius partem, quandoque totum debitum dimittebat, et relaxabat, et omni petenti pro amore Jesu Christi secretiori modo, quo poterat, se dedit. Pauperes quoque scholares, de rebus abundantibus in monasterio, sumptibus necessariis, prout commode poterat, ad scholas nutrebat, multos etiam alios pauperes conviventes sicut alter Tobias alebat, et alios vestiebat. Multa quoque alia opera pietatis erga indigentes misericordissime faciebat: unde in hujusmodi pietatis operibus recte potuit vocari verus imitator B. Augustini patris sui ac nostri h, de quo legitur, quod, deficiente aliquando ecclesiae pecunia, cum non haberet, quid indigentibus erogaret, vasa Dominica frangi et conflari jubebat et indigentibus dispensari.

A. D. HUGONE.

* lege multifortiter

E

ac conscientia teneritudine

16 Erat adhuc Homo iste timoratus, semper Deum timens, abstinens se ab omni opere malo et permanens in innocentia sua, castus corpore, pudicus in sermone, cogitatione mundus, mansuetus, item misericors, majoribus et senioribus quasi obediens, et eorum consiliis condescendens, morum fervidus zelator, vitiorum rigidus persecutor, corpus suum castigans, et in servitum redigens, cum eis, qui odeunt pacem, erat pacificus, et bene agentibus per humilitatem erat socius, prudentia praeditus, consilio providus, in omnibus actibus suis discretus, universo morum et virtutum redimitus, circospectus ad omnia, illorum quatuor animalium imitator, quae ante, retro, et in circuitu oculos habere describuntur. Erat praeterea pauper spiritu, corde contritus, semetipsum despiciens, non divitias neque honores mundi quaerens, sed soli Deo toto corde et opere servire statuens, cum maxima contritione et dolore cordis lugens peccata sua, et saepius etiam dolens aliena, spem perfectam semper habens de misericordia Dei omnipotentis cum perseverantia bonorum usque in finem vitae suae. Videbat quoque ipse multoties in spiritu quosdam excessus suorum subditorum et familiarium, qui aliquando faciebant secreta aliqua, de quibus nolebant, quod ipse aliquid cognosceret. Ipse vero, qui absens erat corpore, modo mirabili videbatur iis corporaliter astare et eos alloqui et corripere, ut se ab hujusmodi excessibus abstinere, qui ejus timore correcti talia deinceps agere formidabant.

F

ANNOTATA.

a Vide Euang. Luc. cap. 14, v. xi.

b Vita apud Cappraviu et Surium haec habet: Sed cum cresceret fama virtutum ejus, accidit, ut, monasterii praeposito in fratrum manus suum munus resignante, vota omnium, Sancto id agente Spiritu, in eum conferrentur, quod ea functione dignum eum existimarent: sed, illo sese excusante, alius electus est. At, illo intra annos non multos pe-

ste

A. D. HEGONE. ste sublato, divinæ sapientiæ providentiâ volens lucernam, tanta luce conspicuam, suis radiis etiam aliis præluere, id effectit, ut denuo liberis fratrum suffragiis electus sit.

c *Eccles. cap. 32, v. 1.*

d *Anonymus Sancti nostri biographus apud Surium et Capgraviu, S. Joannem vestium pompam respuisse, probat his verbis: Nam quidam multa instantia apud eum egerant, ut propter functionis suæ dignitatem preciosis uteretur pellibus; sed ille modestissime respondit: Agnorum pelliculæ abunde sufficiunt arcendo a nostris corporibus frigori.*

e *Matth. cap. 4, v. 4.*

f *Psalmo 118, v. 103.*

g *Matth. cap. 5, v. 14.*

h *Hic insinuat Sancti biographus, se S. Augustini Regulam sequi, unde videtur posse confici, ipsum fuisse canonicum Regularem.*

CAPUT III.

B Quædam Sancti miracula, morbus ac beatus obitus.

Nafragio
quinque viri
eripiuntur.

a

* I. personali-
ter

C

b

* Aqua vinum
sapi.

Verum de quibusdam actibus mirificis ad consolationem fidelium pauca de multis exprimere placebit, quæ Omnipotens, ut pie creditur, Servi sui meritis et precibus dignatus est, ipso adhuc in hac mortali peregrinatione superstite, coram populo suo manifestare. Quadam vice, ipso B. Joanne existente Priore, dum quinque viri de villa, quæ vocatur Hertylpole a, Dunelmensis diocesis in mari navigarent, quædam tempestas eos et eorum navigium invadebat, et eo usque fluctibus intumescens unda maris super eos infrungebat, ut quasi eos statim involveret, quod secundum rationem nulla eis videbatur spes evadendi; hi autem, quibus B. Joannes principaliter * ignotus fuerat, sed de ejus tamen vita et sanctitate multa audierant, se conspicentes in tanto periculo constitutos flebilibus vocibus unanimiter cœperunt Deum vocare, ut meritis ipsius B. Prioris de Bridlingtona dignaretur ipsos ab ipsis marinis fluctuationibus misericorditer liberare. Et, dum in hac deprecatione devote perseverarent, ecce, apparuit eis quidam Regularis canonici habitu indutus, qui ad eos veniens et manum suam naviculæ superponens eos ad litus salvos perduxit. Qui quidem viri, sic a periculo mortis liberati, ad monasterium quantocius properabant, et quem antea nusquam corporaliter viderant, statim ut ad ejus præsentiam venerunt, eum agnoscentes, ex eo quod eis in mare apparuit, genibus flexis coram eo cœperunt per ordinem enarrare omnia, quæ eis contigerant, pro eorum liberatione gratias sibi referentes b. B. vero Joannes de verbo gratificationis eos graviter increpabat, asserens se illo tempore in suo monasterio fuisse, admonens eos, ut tacerent et ecclesiam intrarent, ibique Deo et beatæ Virgini Mariæ gratias hac de causa devote redderent, et nihil sibi, sed Deo, qui solus miracula operatur, totum adscriberent.

18 Vir quidam nobilis in ipsa provincia, de prædicti B. Prioris fama frequenter audiens, disposuit una dierum monasterium adire, ut certius aliqua experientia cognosceret, si vera

essent, quæ ab aliis auditu perceperat, an non. D

Qui illuc veniens a Priore et suis fratribus receptus est, præparatisque pro tali viro aliquibus de lautioribus cibis, ipse Prior simul cum aliis causa consolationis et honestatis potius, quam comestionis, et ut aliquod solatium præsentis suæ nobili viro exhiberet, cum eo ad mensam consedit, cibusque ac potibus hinc inde super mensam positus serviens ille, de quo supra mentionem feci, qui Priori in tabula ministrare solitus erat, qui etiam suæ abstinentiæ conscius fuit, in secreto parvam tassam argenteam supradictam, cum aqua pura coopertam, juxta eum posuit: et, epulantibus illis atque sermocinantibus, nobilis vir prædictus cupiebat aliquo modo servata honestate sua cognoscere, cujusmodi potus in illa tassa argentea erat, de quo Prior bibebat. Consuetudo enim illius provincie est tam religiosus quam mundanis viris ciphis * argenteis vinum potare, et Prælati sive alii nobiles semper habent ciphos suos juxta se in mensa coopertos, qui priusquam aliquid et super tabulam cyphum deposuerint, statim serviens, qui astabat, cooperculum super tassam sive alium cyphum reponit. Servato igitur tempore congruo, quatenus Priori minime displiceret, idem ipse nobilis familiariter verbis jocosis Priorem allocutus est dicens: Domine Prior, vellem modicum de vestro poculo, si placeat, gustare. Tunc ille cœpit honeste verbis benignis contra hoc sibi quasi vetare, eo quod ipse nobilis etiam aliam tassam cum vino coram se positam habebat; et nobilis subridens manumque protensa ciphum Prioris arripere voluit. Expavens autem Prior Joannes et dolens intra se, quia nolebat secretum suæ abstinentiæ revelari, ex adverso ciphum retinebat, ne ex eo omnino gustaret. Cumque nobilis insisteret, ut ea vice voluntatem suam impleret, Prior ait: Sustinete modicum, donec benedictionem faciam, et oculis cordis elevatis, brevique oratione in silentio fusa ad Deum, ut aqua vini saporem assumeret, tassam benedixit, et generoso licentiam dedit potandi. Et ille paululum inde gustans aiebat, se longo tempore melius vinum non gustasse; sed postea per alios secreti veritas sibi innotuit, quod veraciter aqua pura in ipso ciphio argenteo posita fuerat c. De quo manifeste constat, quantam fidem ipse devotus et Deo dilectus Vir habebat in Deum, unde in hoc posset de illo dici, quod palmista canit dicens ad Deum: Desiderium cordis ejus tribuisti ei etc. Frequenter enim Vir iste, ut superius dixi, in pane solo et aqua jejunabat, sed, an aqua cocta vel non, expressum non inveni.

* I. scyphis

E

19 Altera quoque die, dum ipse Prior Joannes in ecclesia staret, multis astantibus et videntibus, lapis non modicus cecidit ab alto super caput ejus, sed, protegente eum Altissimo, quasi nihil mali illi intulit, de qua fortuna, qui ibi erant præsentibus, valde admirati sunt, ipse vero ut postea dixit, multum dolebat, quod in illa operatione divina alii ibi præsentibus fuerant. Bene ergo dicitur per prophetam: Perfecti estis, qui sperant in te, in conspectu filiorum hominum. Et iterum: Qui habitat in adjutorio Altissimi etc.

20 Quadam etiam nocte, dum ipse Prior Joannes orationi devote insisteret, domus quædam infra ambitum monasterii igne subitaneo accensa est, quod factum quasi primus sentiens statim illuc properabat, apportans scapulis suis magnam

* S. Joannes a
vulnere præ-
servatur.

Incendium ex-
tinguitur.

magnam scalam, quam ipse solus erigens domui ardenti apposuit, quatenus alii advenientes ascenderent, ut domui subvenirent. Interim servientes monasterii et alii accurrebant, et, dum illi hinc inde solliciti essent, ut ignem extinguerent, Prior se orationi dedit. Ipso vero orante, ignis subito extinctus est. Quod cernentes ipsi, qui advenerant, de tam subitanea extinctione ignis multum mirabantur; prædictam vero scalam, quam Prior illuc solus portaverat, tres viri satis laborabant ad locum, ubi prius fuerat, reportare. Similiter etiam quam pluribus infirmantibus orando restituit sanitatem, mediante gratia Dei nostri Jesu Christi.

Frumentum
Sancti inter-
cessione mul-
tiplicatur.

21 Etiam frumentum, quod propter sterilitatem terræ et caristiam deficiebat, elevata manu dextera benedixit, dicens: Multiplicet te Deus omnipotens, quia potens est: cujus oratione et meritis illud frumentum in tantum est multiplicatum, quod pro expensis monasterii sufficiebat fere per octo menses postea sequentes, quod solummodo aestimabatur pro duobus mensibus sufficere. Simili modo altera vice augmentavit quemdam tumulum hordei suis meritis et orationibus, quod multiplicatum est ad duplum et ultra quam fuerat prius aestimatum, ita quod sufficiebat pro cerevicia facienda pro canonicis et famulis monasterii et etiam aliis necessitatibus quibuscumque per longum postea tempus. De qua re universi, qui ipsum hordeum ante viderant, valde admirati fuerunt. Unde certum esse et verissime constare potest, ipsum beatum Virum magnam fidem habere in Deum et verum esse Dei Famulum, atque ab ipso summo Deo, quem diligebat, vere dilectum et electum. De qua fide loquitur Veritas in Evangelio: « Qui credit in me, opera, quæ ego facio, » et ipse faciet et majora horum faciet *d*; » et iterum: « Si manseritis in me et verba mea in » vobis manserint, quodcumque voveritis, petitis, et fiet vobis *e*; » « Si quis dixerit monti » huic, tollere et mittere in mare, et non hæsi- » taverit in corde, fiet ei *f*. » Et psalmista ait: « Voluntatem timentium se faciet, et deprecatio- » nem eorum exaudiet *g* etc. »

Sanctus agri-
tudine corri-
pitur, qua in-
gravescente,
sacris mortui-
tium præditiis
munitus.

22 Appropinquante autem postea tempore, quo ipse summus et magnus Paterfamilias cælestis eundem Famulum vocare dignatus est ex hoc seculo, et sibi laboris sui denarium remunerare, ipse diem mortis suæ in spiritu prævidens et cognoscens se ex mundo migraturum. Circa festum S. Michaelis cœpit infirmari, indicans quibusdam sibi caris et familiariter dilectis diem suæ resolutionis approximare; exinde postea ex eadem infirmitate graviter correptus anno ætatis suæ quinquagesimo sexto *h*, convocatis coram ipso cunctis fratribus, devotissimam confessionem et exhortationem fecit, veniam a singulis, si quid forte per errorem vel negligentiam contra eos fecerit, humiliter implorando, atque verba tam pia, tam bona, tam consolantia protulit, quod nullus erat adstantium, qui se a fletu poterat continere. Quibus etiam ab ipso coram Patre spirituali humiliter pro suis excessibus veniam postulantibus ipse eos absolvit, et pacis osculum omnibus dedit, præcipiens, obsecrans et exhortans ipsos unanimiter et concorditer vivere, divino obsequio diligenter et ardentem insistere, Christumque bonorum omnium Largitorem super omnia diligere et collaudare. Ac deinde Sacramentis Eucharistiæ et extremæ Unionis devote receptis, usque ad horam mor-

tis suæ, quam præcivit et prædixit, plenam habuit intelligentiam, fidem rectam, spem firmam, caritatem perfectam et integram memoriam, sicut unquam in sua sanitate habebat, talique benignitate et honestate per ipsum tempus in omnibus et erga omnes tamquam spiritus Dei se gerebat, ac si nullam infirmitatem haberet. Portabatur etiam quotidie in uno lectulo de camera sua ad quamdam capellam, ubi Missam audiebat, qua devotissime audita, antequam reportaretur ad cameram, elevans oculos suos sanctam crucem et Imaginem Salvatoris Domini nostri Crucifixi cum tam magna reverentia aspiciebat recolendo passionem Jesu Christi, et tam dulcia verba protulit, quod non erat aliquis astantium, quin ad maximam devotionem et compunctionem moveretur.

A. D. HOSIUS.

23 Contigit quoque illo tempore quasi miraculose, meritis ut credebatur ipsius B. Viri, quod quædam domus magna, alta et larga, quæ vocabatur magnum horreum de Bridlyntona, de cujus magnitudine et latitudine magna fama est et admiratio habetur ab omnibus, qui ipsam domum viderunt et adhuc vident, in quo horreo ponuntur omni anno frumenta et alia blada *i*; in illo autem anno contigit, quod ipsum horreum repletum erat usque ad fores et etiam magna quantitas garbarum *k* posita fuerunt extra horreum; quod nunquam antea infra hominum memoriam neque postea usque ad præsens tempus visum fuit: quod cum illi beato Viro nunciatum fuit, gaudens et exultans in corde suo gratias egit Deo omnipotenti dicens: Benedictus Dominus in donis suis etc., quia jam dimittam omnia in meliori statu, quam inveni, et imo jam bona hora est, ut corpus terræ et spiritus suo Creatori reddatur.

pro larga an-
nona Deo gra-
tias agit, et

E

i

k

24 Denique sciens ipse Vir sanctus et devotus horam suæ mortis appropinquare, quam antea prædixit, congregatis universis canonicis fratribus suis, et coram eo astantibus, elevatis oculis suis versus cælum, cum pollice dextræ manus sibimet signum Crucis in fronte, super os et super pectus suum fecit, sicque manus tenens extensas in cælum, atque hæc ultima verba proferens: In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum, quasi dormiens et nihil mali sentiens suavissime spiritum Domino reddidit sexto Idus Octobris anno Domini millesimo trecentesimo septuagesimo nono. Hic vero beatus Dei Famulus per decem et novem annos aut circa *l*, quibus monasterio præfuit, quamquam multis occupationibus pro necessitatibus monasterii valde implicatus fuerat, tamen orationi et contemplationi, in quantum poterat, assidue vacabat, et usque ad obitum, quo beata illa anima de corporis exivit ergastulo cælos petens, perfectam et religiosissimam vitam duxit, ac tantorum meritorum magnitudine respenderit, quæ lingua non potest faciliter explicare.

animam suam
Creatori com-
mendans, san-
cte moritur.

F

ANNOTATA.

a Aliunde mihi minime notus hic locus est; neque illius cæteri biographi ullam mentionem faciunt.

b Iisdem fere verbis hoc factum enarrant Surius et Capgravius.

c Hoc factum alii scriptores, qui S. Joannis Vitam concinnarunt, prorsus silent.

d Joann. cap. 14, §. 12.

e Joann.

A. D. HUGONE.

e Joann. cap. 15. §. 7.

f Euang. Marc. cap. xi, §. 23.

g Psalm. 144, §. 19.

h Anonymus S. Joannis biographus apud Surium habet : Anno ætatis sexagesimo.

i Hac voce, ut videre est in Supplemento ad Glossarium Cangii, olim appellabant quodvis triticum, etsi differret a frumento, est etiam ex vulgariori usu vox hæc generica, ut ibidem videre poterit lector, cujus species ex addito determinatur.

k Garba, ut videre est apud Carpenterium in Supplemento ad Glossarium Cangii, spicarum manipulum significat.

l Capgravius et Surius dicunt, S. Joannem decem et septem annos tantum monasterio suo præfuisse.

CAPUT IV.

B Miracula post Sancti mortem patrata.

Energumini duo, sacerdos nempe et mulier

Post mortem vero ejus Omnipotens Deus volens Servum suum mirificare ipsius meritis gloriosis et precibus, mortuis vitam reddidit, mutis loquelam, surdis auditum, cæcis visum restituit, ac aliis contractis, paraliticis et infirmis quam plurimis membra solida et sanitatem pristinam restauravit. Et submersi quidem per quatuor horas, quidam per totam noctem defuncti erant, quos Servi sui meritis et intercessionibus Christus ad vitam reduxit. Sacerdos quidam, nomine Joannes, a dæmonio vexatus valde male torquebatur, qui ligatus ductus est a suis amicis per centum et sexaginta milliaria ad tumulum beati viri supradicti Joannis pro sanitate recuperanda, quo dum pervenisset, non protinus obtinuerunt, quod volebant, sed indies expectabant Dei misericordiam. Quadam autem die in ecclesiam adductus valde eum spiritus malignus conturbabat, et juxta sepulchrum beati Viri positus paulatim in eo furor cœpit acquiescere, et postmodum in eodem loco obdormivit; cui quidam in somnis apparens, ipsum admonuit, ut surgeret et cantaret: TE DEUM LAUDAMUS; sic a somno evigilans sanus factus est in tantum, quod nullum etiam malum sentiret de ligaminibus ferreis, quibus fortiter ligatus exstitit, et ad altare magnum, quod ibi prope erat, accedens, quod sibi dictum fuerat, flexis genibus, devota mente adimplevit, Deum laudando et ejus glorioso Confessori gratias multiplices reddendo.

liberantur. Veneno infectus et vulneratus sanantur.

26 Similiter mulieri cuidam a dæmonio vexata ille apparuit et in ejus ore argenteum denarium posuit, eique præcepit dicens: Surge et vade ad altare B. Virginis Mariæ et offer ibi argenteum. At illa statim sana surrexit et mandatum adimplevit. Similiter in potu cujusdam erat magna aranea mortua et dirupta, de quo potu toxicatus est, qui postea corpore suo intumescente semetipsum in periculo magno sensit esse, cui Prior visibiliter apparens ipsum manu sua tetigit, et a mortis periculo liberavit. Vir quidam percussus ab alio in stomacho tam valde, quod, quidquid comedebat et bibebat, per id vulnus exiret, per B. Joannem liberatus est. Quamplures mulieres non tantum de ipsa

provincia, sed etiam de aliis, quarum aliqua per duos menses vel plus in partu laborantes et in periculo mortis constitutæ, per invocationem S. Joannis salvatæ sunt, et pueri baptismi gratiam consecuti per dies et annos postmodum vixerunt.

27 Quidam carpentarius cum aliis sociis, dum quandam domum ædificare vellet, de superiori parte ædificii incaute cecidit et membris conquassatis ad terram expiravit a; quod audientes, qui ibidem morabantur, illum concurrerunt, quorum aliqui suspicionem malam de sociis carpentarii habentes, invicem confabulabantur, quod forte alicujus malitia id infortunium evenisset. Unus autem inter ipsos vir discretus et in B. Joannem magnam devotionem habens iis, qui circa corpus defuncti astabant, dixit: Rogemus Dominum et ejus Confessorem, ut aliquod indicium habere valeamus, si in hac causa aliquis culpabilis sit. Dum autem illi flexis genibus hoc in communi deprecarentur, prædictus vir, qui hoc consilium dederat, fide plenus defuncto ait: Adjuro te per Deum omnipotentem et merita B. Joannis de Bridlyntona, ut dicas nobis et manifestes, si aliquis culpabilis est de morte tua. Ille, qui defunctus erat, capite elevato cunctis audientibus respondit: Deo teste et B. Joanne, me ipso excepto, omnes sunt innocentes de morte mea, et suis verbis dictis iterum caput reclinavit ad terram; sed, utrum ille defunctus postea fuerit resuscitatus, non erat ibi scriptum.

28 Unum referre adhuc me non piget brevibus verbis miraculum de quodam juvene, quem ego domnus Hugo novi, qui tempore æstivo, nescio, ex quo eventu, infirmatus est, quæ infirmitas versa est in phrenesim, ita quod ille die nocteque valde perturbatus se et omnes alios, qui circa ipsum erant, suis clamoribus et inquietudine graviter perturbabat; erat quidem in ipso prioratu unum de biretis B. Joannis, quo ipse utebatur vivens, quod biretum unus de canonicis B. Joanni valde devotus ad prædictum infirmum portavit et reverenter capiti ejus imposuit, dicens: Deus te adjuvet et B. Joannes de Brydlyntona; et absque mora dictus juvenis, qui antea perturbatus et inquietus erat, cœpit quiescere et melius se habere, deinde obdormiens ad semetipsum reversus est cum bona memoria, et sequenti die quasi sanus effectus est, Deo gratias b. Hæc autem sufficiunt ad præsens pro recordatione virtutum ipsius sancti confessoris Joannis canonici Regularis, cujus precibus et meritis Christus nobis concedat ad gaudia paradisi feliciter pervenire amen.

Ora tu pro me de Brydlynton Prior alme,
Ut Deus æternæ mihi donet præmia palmæ.

ANNOTATA.

a In Ms. Rubæ-Vallis legitur: Quidam carpentarius, dum de quadam aula per gradus ascenderet, nec ad ipsos gradus bene adverteret, subito a supremo gradu usque ad terram corruit præcepit et capite præcedente ac fracto collo expiravit.

b Vita edita a Capgravius hæc addit: Plurima vero alia, quæ Dominus in sancto Patrono operatus est et incessanter continuat operari, qui cognoscere affectarunt, in eodem monasterio libros reperierunt, quibus innumera beneficiorum genera conscribuntur.

DE